

POBRZĄKNAĆ (1) *vb pf*

1 sg m *praet* -m pobrząknął.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w. s.v. pobrząkać.

Wprawić w ruch metalowe przedmioty tak, by wydały dźwięk [czym]:

Przysłowie: Skoróm trzołem pobrząknął/ przyiaćielám poznał. PudłFr 48.

Synonim: potrząsnąć.

Formacje współrdzenne cf BRZĘKAĆ.

MF, SBu